

— Da, tovarășe director, așa cum sunetei dumneavoastră, tovarășe director...

urzica

ANUL XX • NR. 21 • 15 NOIEMBRIE 1968 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

AAAAAAAAA

L-a înțârcat

UNA BOACĂNĂ

Rinocerul

NEPLANIFICAT

Mi-a picat din cer
Prin colet poștal
Un mic rinocer
Viu și-original.
Pe spate avea
Chiar adresa mea,
Caligrafic scrisă
Clară și precisă.
Pin' să-mi vin în fire
Semnai de primire.
M-am gândit nișel
Ce să fac cu el.
Să-l cazez în bloc?
Nu prea are loc.
Și-apoi ăsta crește
De te-nnebunește
Și cum știi că are
Poftă de mâncare,
Socotind sumar,
Lui i-ar trebui
Cîte-un aprozar
În fiecare zi.
Dar cine-mi trimete
Astfel de colete?
Ce s-o fi-nțiplat?
Iată c-am aflat:
O menajerie
Cu crescătorie
Pentru animale
Ecuatoriale
Are-n acest an
Depășiri de plan
Căci un rinocer
Nu prea auster
În haremul lui
A făcut cincii pui,
Treaba dumnealui
Dacă și-a propus
Trei odrasle-n plus,
(Invocînd motive
De-nțeles pe-alcure)
Și produce stocuri
Supranormative.

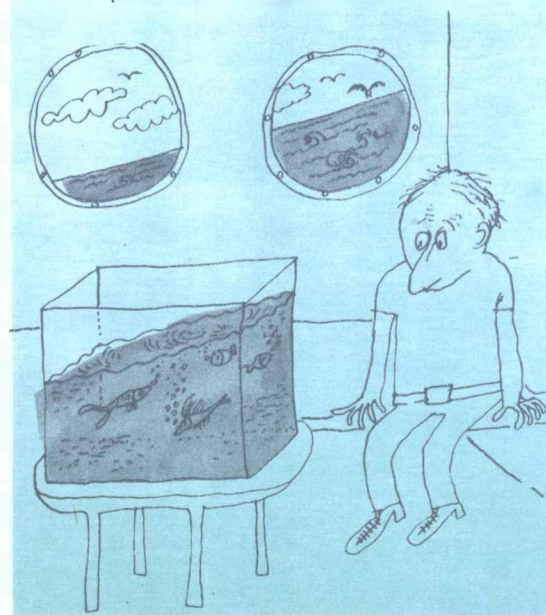
Cum am protestat.
La crescătorie
Mi s-a explicat
Că mi-a fost plasat
Doar în custodie
Tînărul orfan,
Și că peste un an,
Cel mult peste doi,
Mi-l vor lua-napoi,
Cînd stocul creat
Va fi lichidat.
Însă dacă vreau
N-am decît să-l iau
(Să-l cumpăr adică)
Cu o sumă mică
(După greutate)
Plătibilă-n rate,
Iar ca încheiere
Mă înștiințează
Cele ce urmează:
«Avem în vedere
Și-un urangutan
Excedent de plan.
În caz că-l doriți
Vă rog să ne scriți».

Povestea asta comică și tristă
Cu subiect din lumea animală
Se-nțimplă și în cea industrială
Deci nu e întru totul fantezistă!

PAVEL MIHĂILEANU

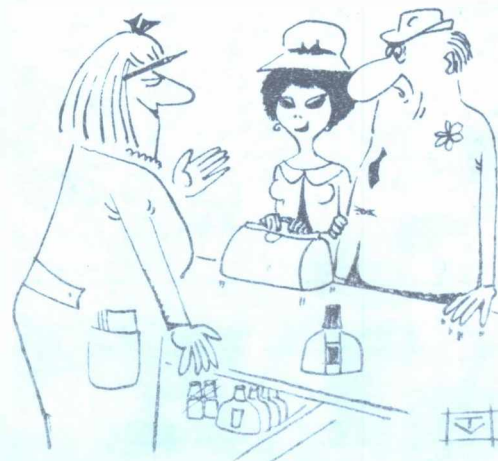
1) Dovadă «Combinatul de Industrie locală «23 August» Cimpina (Secția ceramică-Sinaia), care a trimis Combinatului de îngrășăminte azotoase Tg. Mureș 13 tone de «inle rashing» de care acesta n-avea nevoie. De la același combinat a primit și TRCH — Grupul 2 Petroșeni, 30 650 perechi de cărămizi-placă) necomandate, la fel de utile ca și rinocerul din povestea noastră.

CRĂIȚĂ MÎNDRA-V.

FĂRĂ CUVINTE

V. TIMOC

— Ce vîrstă are fiica dv.?
— N-avem copii!...

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Când femeia simte că ai înțeles-o și că, din această pricină o eviți, se plinge că este neînțeleasă.

● Când simți nevoia să consulți o cărturăreasă e semn că ți s-a făcut de doctor sau de popă.

● Cât trăiești, bucură-te de tot ce-ți oferă viața, iar în ceasul morții fii fericit că scapi de neplăcerile acestei lumi.

● Când scrie un roman sau o dramă autorul, înclinat spre poezie sau cugetare, să nu-și pună personajele să vorbească în metafore sau în maxime fiindcă nu e firesc. Farmecul, dar și scăderea lui Shakespeare, constă în faptul că eroii săi se exprimă asemeni unor poeți și filozofi.

● Când un personaj de teatru spune o replică hazlie, partenerii nu trebuie să ridă fiindcă s-ar putea ca publicul să rămână indiferent și atunci lumea de pe scenă se izolează în ridicol.

● Cu cât câștig mai multă experiență, cu atât comit mai multe greșeli.

● Ca să faci o mare carieră, trebuie ca alții să-ți fi pus piedici în calea aspirațiilor tale mai modeste. Nu o dată dezgustul celor nesocotiți de către ai lor le-a dat imboldul marilor plecări și al victoriilor fabuloase.

● Deformație profesională: lingă catafalcul femeii adorate, pictorul Claude Monet îi privește fruntea care începe să se învinețească și se întreabă: ce proporție de roșu, de albastru de galben intră în violetul acesta al timpului?

● După o lungă experiență, am constatat că impresiile și soluțiile mele au fost contrare realității. De la o vreme cred că sînt pe drumul cel bun: judec și hotărâsc împotriva previziunilor mele.

● Dragostea părintească mi se pare forma cea mai feroce și mai ipocrită a egoismului. Omul bun iubește și copiii altora. Cei mai de iubit sînt copiii fără părinți.

— Faceți loc!

TOVARĂȘULUI DIRECTOR AL «URZICII»

— petiție deschisă —

TOVARĂȘE DIRECTOR,

Subsemnatul, intenționînd de cîțiva ani a scrie, cu subiectul «Iarna» la Urzica, o cît mai reușită poezie, vă rog a-mi aproba o deplasare și o documentare pe teren în scop de inspirație mai largă... (Cazare, masă, plus bilet de tren).

Redus la iarna noastră cunoscută, aș scrie poate fără consistență. Îmi este necesar, mă înțelegeți, un oarecare schimb de experiență. Precum se știe, sînt și alte centre cu ierni ce-arată felurit la față. M-ar inspira o iarnă pariziană sau una londoneză, cînd e ceață. Le-aș compara cu iarna de acasă... (e-o temă nouă, vie, constructivă, pe care-o văd tratată umoristic și totuși filozofic, deopotrivă.)

Vă mulțumesc anticipat, cu stimă, și pentru «da» și pentru toate celea... (prin «toate celea» înțeleg și banii...) și vă salut respectuos,

A. FELEA

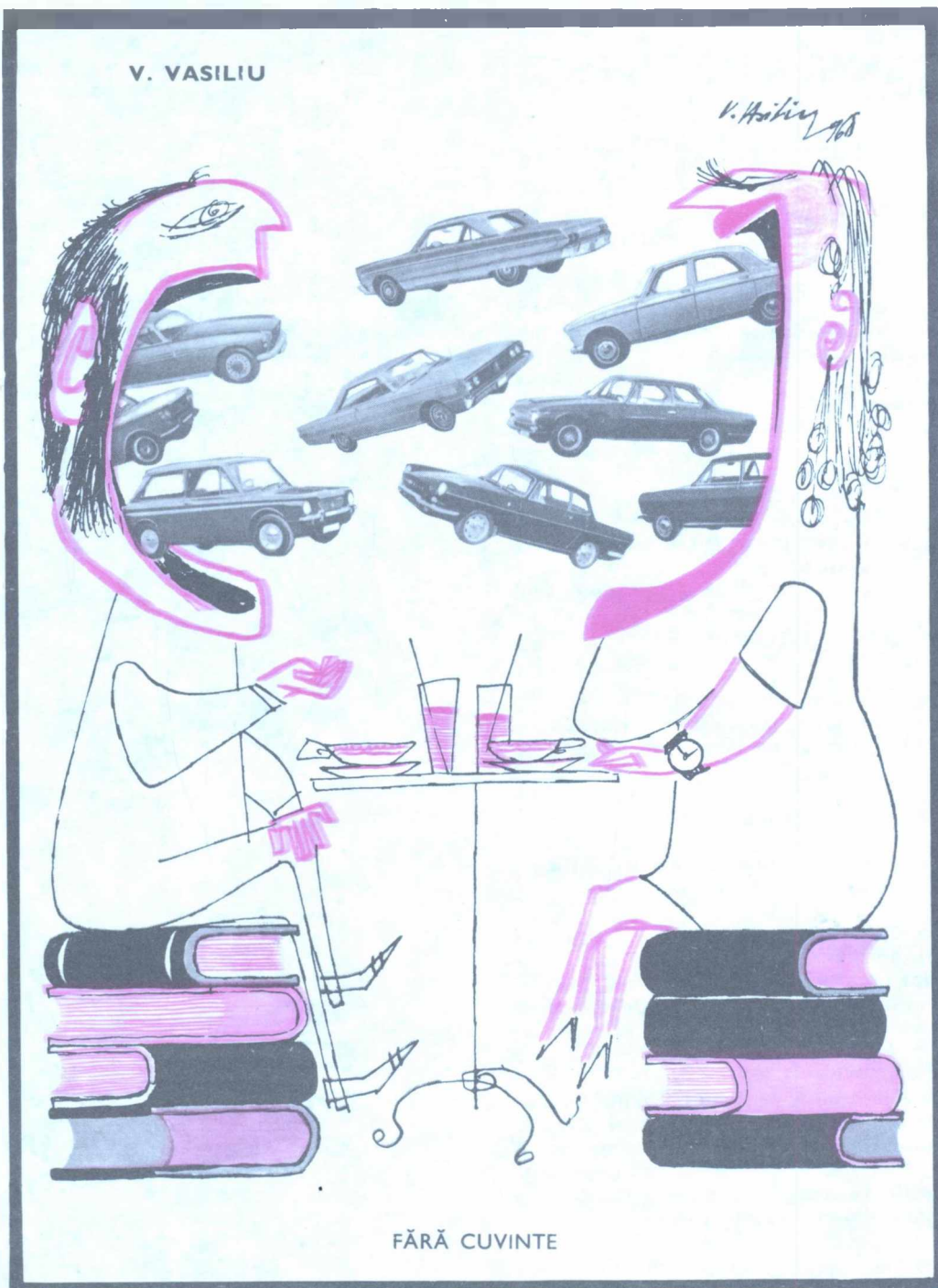
TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

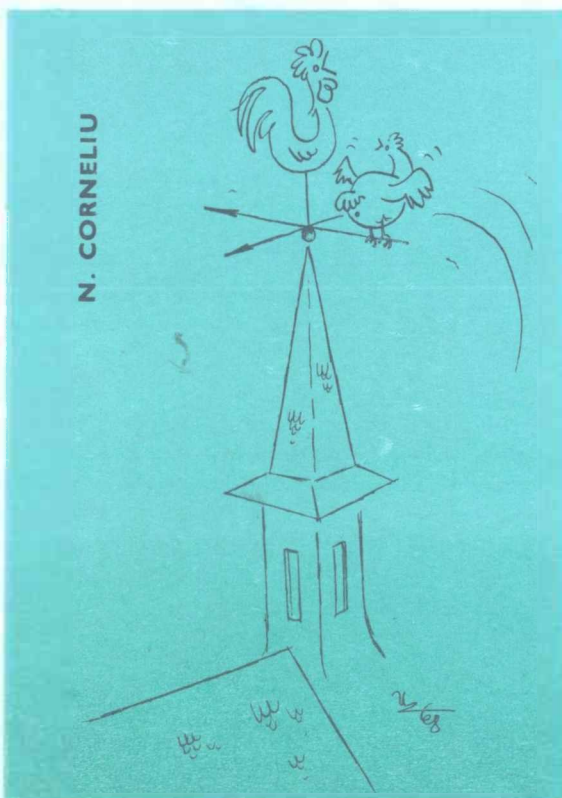
«Profunde dar adânci»
din însemnările unui
scafandru

- Ca să fii un om cu suprafață, trebuie să știi să te dai la fund.
- Vapoarele plutesc cu capul în nori fiindcă ne știu pe noi cu picioarele pe pământ.
- Și în viață, ca și pe ape — pînă la urmă — epavele cad la fund.
- Unii pescuiesc perlele și alții le poartă.
- Băutura naufragiază gura.
- Cea mai mare flotă din lume e pe fundul mărilor.
- Îmi spunea un pesimist:
— Nu mai face două parale nici știința. Nu vezi? De cînd cu batiscafele astea, a început să coboare din ce în ce mai mult.
- La vaporul scufundat să te duci cu sacul gol.
- Unii gîndesc adînc. Noi gîndim în adînc.
- Cînd îți arată marea fundul, nu e nici un fel de ofensă.
- Adevăratul scafandru nu intră la apă nici chiar cînd e în adîncul ei.
- O fi el grozav, peștele la harpon, dar eu tot la proțap îl prefer.
- Vedetele mele preferate sînt stelele de mare.
- Și aviatorii sînt tot un fel de scafandri. Numai că ei se scufundă în sus.
- Cînd vînezi pe fundul mării, nu da rasol la pește că te mîncîcă fript.
- Adîncul mărilor e ca și al inimilor care își așteaptă scafandrii.
- Cu cît mă cufund mai adînc, cu atît mă simt mai la înălțime.
- Cînd faci fotografii pe fundul mării, ai grijă să nu-ți iasă toate, sepia.
- Un pește spunea altuia arătîndu-mă pe mine în exercițiul funcțiunii: — Ia uite, șefule, la guvidele ăla cit e de mare. Și, după ce că e cocoșat, mai are și ochi de sticlă, săracul!
- Cînd îți dă cineva «o pereche de labe» zi-i mersi și mai cere-i încă una de rezervă.

V. VASILIU

FĂRĂ CUVINTE

Fain exemplar! Păcat că-i de lemn!

C. OTTESCU

ARAJ
ADNA

Frumoasa părăsită de Teseu
Sta tristă, cu privirea-nlăcrimată,
Pe insula cu vițe încărcată
De rodul aburit, rotund și greu.

Și astfel Bachus cel voios mereu
Trecînd pe-aici se-ndrăgosti de fată.
Deci iat-o pe-Ariadna consolată
Și devenind nevasta unui zeu.

Nemuritoare, veselă, iubită
Legenda ne-o arată fericită,
Eu însă mă-ndoiesc, și cu motiv:

Cum poți să nu regreti în veșnicie,
Oricît ai fi de vrednică soție,
Cînd ai schimbat eroul pe bețiv?

Aperitive cu personalitate

de I. AVIAN

Cu Cristache sînt prieten și coleg de aperitive de 10 ani. Ne place aceeași țuiculiță și lucrăm la aceeași secție de contabilitate. Ne-am făcut un obicei bun și sănătos de burlaci, ca după serviciu să tatonăm produsele vreunui bufet și să irosim în mod agreabil câteva baterii însoțite de cele pămîntești din vitrina frigorifică.

Într-o zi, sătul de atîtea aperitive și țoiuri, i-am spus lui Cristache.:

— Băiatule, adio aperitive și țuiculițe!

Cristache m-a întrebat speriat:

— Ulcer?

— Însurătoare.

Și m-am căsătorit. I-a plăcut și lui Cristache fata, dar nu pentru asta am luat-o. De baterii la gheață mă săturasem. Visam și eu ceva cald lingă mine; un suflet, o inimă.

Cu Cristache am rămas prieten și coleg de birou. Drumurile noastre se întîlneau dimineața la condica de prezență și se despărteau la ora patru, cînd eu porneam spre papucii de casă iar Cristache spre țoiuri și măslinuțe. Uitasem să vă spun, prietenul meu rămăsese tot burlac.

Totul se desfășura normal, pînă cînd, într-o vineri, la ora patru, Cristache m-a așteptat la plecare și m-a amenințat:

— Azi nu-mi scapi. Mergem peste drum la un aperitiv.

I-am răspuns:

— Dragul meu, regret, dar vorbești total negramatical. În loc să folosești persoana întii singular, a verbului «a merge», ai utilizat persoana întii plural.

— Nu mă învăța pe mine conjugarea, se supără Cristache! Nu vezi? Ai ajuns să buchi-sești numai gramatica de papugiule!... Ce dracu? Ești bărbat sau ce ești?

— Sînt bărbat cu amendamente. Nu pot merge la aperitive. Acasă mă așteaptă nevasta!

Cristache își continuă perorația tot mai allegro și mai crescendo:

— Ascultă-mă, nu e recomandabil să fie prea sigură de tine. Dragostea se naște din gelozie.

— Drept să-ți spun la noi s-a născut din dragoste!

— Naștere anormală!... E bine să-i faci puțină durere de cap. Personalitatea și demnitatea întăresc credința soției în soț.

Pînă la urmă, Cristache m-a convins și i-am întărit Marianeii credința în mine pînă la șase și un sfert. Cînd am sosit acasă trăsneam a personalitate de prune, de parcă eram trimisul lui Bachus pe pămînt. Credincioasa m-a privit demnă și nu mi-a adresat un cuvîntel, nici de dragoste, nici de reproș. Mi-a întins masa și mi-a servit în tăcere felul doi și trei. Întreb:

— Dar felul întii?

— Felul întii l-ai servit la mandatar. Se simte de la o poștă.

Am înghițit în sec pînă seara, cînd ne-am culcat. Bine înțeles am înghițit în sec și toată noaptea. A doua zi dimineața am găsit, ca de obicei, în hol, pachetul cu mîncarea pentru micul dejun de la birou.

Așadar, amical aveam dreptate. Dragostea se naște din personalitatea soțului... A doua zi, Cristache m-a luat în primire:

— Cum a fost?

— A fost cu felul doi, și fără nici o discuție!

— Ai văzut? Am sau n-am dreptate? Escapadele întăresc simțul datoriei al nevestei! La patru te aștept jos. Am dibăcit un bufet, o nebunie!

— Cristache scumplete, în căsnicia mea o escapadă pe trimestru e suficient. Prea mult simț al datoriei strică!

— Mototolule! Papugiule!

— Cum? Eu papugiule? Mototol? Nu mă cunoști! Unde-i bufetul acela strașnic?

L-am găsit ușor. Ieșirea am găsit-o mai greu. Abia pe la nouă seara. Lasă că și prelucrarea lui Cristache a ținut mult, fiindcă a dezvoltat temeinic și judicios dizertația «Bufetul, factor hotărîtor în întărirea căsniciei», cu exemple luate din Murfatlar, Drăgășani

și de Pitești». Cînd am plecat spre casă eram atît de documentat, încît sughițam de atîtea argumente cite aveam să i le aduc Marianeii. Am intrat în casă, am încercat să spun frumos «bună seara». Mariana, de data aceasta plină de personalitate și ea, se profilase în surdomută și se infundă într-un fotoliu în fața mea. M-a măsurat lung cîteva minute și după ce și-a umplut inima de mine, mi-a servit masa. Apoi m-am culcat. Ea și-a înfășurat o batistă stropită cu colonie în jurul nasului și s-a culcat alături de mine.

Dimineața am găsit, ca de obicei, pachetul cu mîncare, iar la mijlocul mesei un bilet scris cu litere de tipar: «Prinzul se servește numai pînă la orele 16». Am semnat de primire și am plecat la birou. Cristache mă aștepta în prag:

— Ei?

I-am arătat comunicatul și l-am întrebat:

— Ei?

— Ce «ei»? E în regulă. Ești stăpîn pe situație. Dejunul ți l-a dat, bilet ți-a lăsat, ce mai poftesci? Nu observi că poziția ta fermă i-a întărit grija față de tine?

— Da...

— Deci, mîine ne întîlnim la meci, urmat de o scurtă agapă tovărășească, cu cîțiva oameni ai muncii foarte veseli, la bodega «Viișoara». Vom fi acolo reprezentanți a toate categoriile sociale: căsătoriți, burlaci și divorțați...

Agapa s-a terminat aproape de miezul nopții. Cînd am ajuns acasă, pe ușă un bilet: «Închis pentru curățenie. Vizitați cu încredere Hotel-Union. Camere cu unu și două paturi, după împrejurări...».

Norocul meu că n-am găsit cameră liberă la hotel. Am cerut responsabilului de la «recepție» să-mi dea dovadă scrisă și cu ea m-am prezentat acasă...

Mariana a spus «se aprobă» și mi-a făcut intrarea în dormitor. A doua zi mi-am scos certificat medical de la policlinică cu specificăția «scutit de aperitive pînă în 1970» și i l-am expediat lui Cristache.

Iar am avut noroc. Mi-a aprobat și el...

DAN HAYON

— Fiica mea n-a putut să vină și m-a rugat pe mine să-i țin locul.

Des-tăi-nu-ire

*Eu nu sînt un erou de epopee
Ce se sacrifică pentru femeie.
O dată am făcut-o, îmi dau seama,
Gerînd divorțul, să ascult de mama.*

*Născut ca omul fără de noroc,
Administrator nu-s la mine în bloc
Și deci n-am voie să trimit portarul
După sifoane sau să-mi ia ziarul.*

*Nu sînt fachir, nici yoga diplomat
Și în minuni nu m-am calificat
Să pot și eu aprinde, în sfîrșit,
Figara de la cel dintîi chibrit.*

*La librărie nu sînt responsabil,
Să mă salute oamenii amabil,
Nutrînd speranța că vor căpăta
O carte de succes de sub tejghea.*

*N-am fost și nu-s un cineva, firește,
Încît de mine nimeni nu vorbește,
Nici numele nu-mi spune cu glas tare
Cînd se prepară cite-o avansare.*

*Pînă-n prezent n-am tipărit volume
Și nu sînt printre scriitori un nume,
Motivul pentru care, așadar,
N-am datorii la Fondul Literar.*

*N-am aer de inspector comercial
Și, ori de cîte ori merg la local
De unul singur sau în anturaj,
Cunosc din plin ce-i lipsa la gramaj.*

*Eu sînt bărbat și nu o fetișcană
Cu mini-jupe și rimelată geană
Și, natural, pentru un mic consult,
Aștept la dispensar extrem de mult.*

*Nu sînt actor de cinematograf
Și cînd zîmbesc în poze nu fac praf
Pe nici o tînără din Europa...
Atunci ce sînt? Un simplu*

V.D. POPA

Discuție cu ușa închisă

de MIHAIL JOLDEA

Soneria sbîrnii lung. După o vreme se auziră niște pași și dialogul se infiripă, fără a se deschide ușa.

— Cine e?
— Eu.
— Care eu?
— Eu, de la I.R.T.P.N.R.
— Pe cine cauți?
— Pe tov. Nae Popescu.
— Aici nu stă nici un Nae Popescu
— Să ne-nțelegem! Nu-i aici blocul G. scara D., culoarul F., etaj 7., apartament 305?

— Ba da.
— Atunci d-ta ești tov. Nae Popescu!

— Îmi pare rău dar nu sînt eu tov. Nae Popescu.

— Nu sînteți chel, mic și cu mustață?

— Nu sînt chel, mic și cu mustață.

— Dar locuiți aici!

— Da. Locuiesc aici.

— Atunci cum se face că nu sînteți d-voastră tov. Nae Popescu?

— Nu știu cum se face!

— Vă rog să deschideți ușa!

— Pentru ce?

— Pentru ca să-mi semnați hîrtia prin care vi se impu.

— Mie?

— Tovarășului Nae Popescu.

— Vă atrag atenția că nu vă permit să mă faceți pe mine Nae Popescu!

— Atunci deschideți ușa!

— Nu deschid la oameni necunoscuți! S-au mai văzut cazuri...

— Dacă bag hîrtia pe sub ușa mi-o semnați?

— Nu pot semna pentru altul.

— Și atunci ce facem?

— Eu știu?

— Să ne gîndim.

— Să ne gîndim!

— Vasăzică bloc G!

— Da.

— Scara D.

— Întocmai.

— Culoar F.

— Da.

— Etaj 7, apartament 305.

— Apartament 305.

— E perfect. Vedeți ce înseamnă metoda?

— Într-adevăr E uimitor.

— Deci d-voastră nu puteți fi decît tov. Nae Popescu!

— Stai o clipă.

— Stau.

— Am aici biroul populației. Nici

nu pomeniște de un Nae Popescu.

— Nici nu sînteți rudă cu el?

— Da' de unde!

— Înțelegeți că nu mă pot întoarce fără semnătura d-voastră!

— A mea?

— A lui Nae Popescu.

— Înțeleg.

— Atunci de ce nu mă ajutați?

— Cum să te ajut?

— Dați-mi o semnătură.

— Ar însemna să semnez în fals.

— Poate că dacă ați semna indescifrabil...

— Indescifrabil?

— Da. Adică semnați de pildă «veioză» ca să nu se înțeleagă.

În cazul ăsta nu vă semnați nici pe d-voastră, nici pe Nae Popescu.

— Și de ce să semnez «veioză»?

— Ca să nu se înțeleagă și totuși să fie o semnătură.

— Atunci de ce nu semnezi d-ta?

— Fiindcă mie îmi cunoaște scrisul.

— Chiar dacă semnezi «veioză»?

— Chiar.

— E groaznic să ajungi la gradul ăsta de civilizație încît să ți se cunoască și o semnătură indescifrabilă.

— Stați! Am găsit! Semnați «noptieră». N mare, restul literelor nu se cunosc și P mare.

— Asta ar însemna să iscălesc pe Nae Popescu.

— Da' de unde! Semnați noptieră și Nae Popescu se deduce.

— Și atunci nu-i tot un fals în acte publice?

— Nu. Fiindcă «noptieră» are ori și cine și o poate menționa, dar un Nae Popescu nu se găsește pe toate drumurile.

— Îmi pare rău dar nu pot face nimic pentru d-ta!

— Stați! Nu plecați! Ce serie are B.P, al d-voastră?

— 162992. Seria C.

— Și ce scrie acolo?

— Niculina Popescu.

— Sînteți femeie? De cînd?

— De treizeci și opt de ani.

— Atunci nu puteți fi cheală, mică și cu mustață!

— Imposibil.

— După voce păreați bărbat.

— Fumez mult. D-ta fumezi?

— Patruzeci de țigări pe zi!

— Și soția d-tale ce spune?

— Nu sînt măritată!

AVRAM ANTON

RĂZBUNAREA REBUTULUI

de MIRCEA PAVELESCU

— Mămico, dacă din 130 000 scădem 80 la sută, cât ne rămâne?
— Stai că vine tăticu de la magazin și-ți arată el ție, nerușinatule!

SILUETE ÎN SONETE

Un umorist

*În intervalul scurt pe care-l face
Să-și rumege siesta, îmbuibat,
Băiatul se trezește inspirat
Și, durduliu, începe să se joace.*

*Împrăștiind un scris dezordonat,
Înnoadă poante sterpe, fără ace,
În stihuri șchioape și ineficace
Făcînd cuplete (genu-i preferat!)*

*Pe plan estetic, individul are
Înalte idealuri... culinare,
Iar cînd bugetu-i e deficitar,*

*Rîvnînd resurse noi, pecuniare,
El, conștient de propria-i valoare,
Ar vrea să se-angajeze... ospătar!*

STELIAN FILIP

Oricît ar fi cineva de neatenț la dimensiunile revoluției noastre culturale, nu se poate să nu observe cozile mereu în formare în fața librăriilor care desfac ultimele noutăți editoriale. Aș putea să citez cu ușurință, pe nepregătite, 20 de autori ai unor volume trase în ediții de masă, epuizate în mai puțin de 12 ore. Minulescu, Goga, Bacovia, Arghezi, Camus, Graham Greene, Gide, Cronin, Dumas-tatăl etc. etc., și în ultimul timp Proust, toți tipăriți în cite 50 000 de exemplare au fost literalmente înghiți de o masă avidă.

Dar epuizarea în cursul unei singure dimineți, a celor patru volume «În căutarea timpului pierdut», apărute în colecția Biblioteca pentru toți, are o semnificație deosebită.

Nu se poate spune că Marcel Proust a fost un autor care s-a lăsat gustat cu ușurință de masele de cititori ale trecutului. Introspecția prelungită pe 16 volume opunea rezistență lectorului obișnuit, care căuta într-un roman-fluviu, mai des fabulația ingenioasă și accesibilă și mult mai rar subtilitățile de psihologie. Și totuși astăzi s-au găsit 50 000 de cititori care într-o dimineață l-au smuls pe Proust din miinile librarilor.

Nu pentru a demonstra truismul rafinării gustului public am făcut considerațiile de mai sus, ci pentru a sublinia că în această efervescentă caracteristică salturilor calitative, se pot întîmpla cele ce urmează:

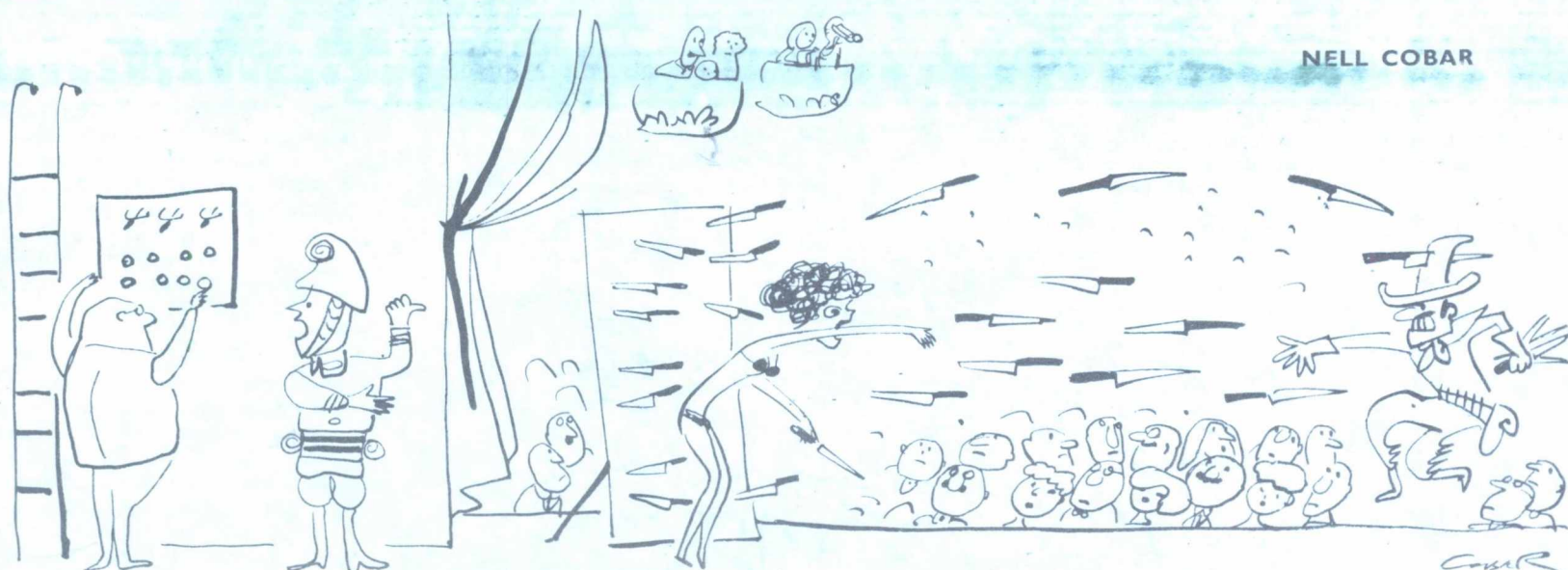
Dezamăgit că nu reușisem la nici una din librăriile din apropiere să-mi procur cele patru volume din seria «În căutarea timpului pier-

dut», mă îndreptam resemnat spre casă, — cînd, noroc neașteptat — am dat peste un stand de cărți care tocmai se instala pe Calea Victoriei în fața teatrului Comedia. Standul deslăcea numai cele patru volume ale lui Proust, împachetate ermetic. Controlînd pachetul pe care deja îl achitasem, am remarcat că din primul volum lipseau paginile de la 122 pînă la 193. Am cerut, firește, vînzătorului să-mi desfacă un alt pachet. Dar... coincidență! Primul volum din noul pachet avea aceeași

fasciculă lipsă. La al treilea și la al patrulea pachet coincidența deveni bizară, apoi senzațională, pentru ca la pachetul al doispzezecelea să nu mai fie vorba de nici un fel de «coincidență întîmplătoare» (scuzați pleonasmul!). Toate volumele ambalate puse în vînzare la standul din Calea Victoriei erau rebuturi, a 20 lei pachetul.

Procedul acesta de valorificare a rebuturilor satisface desigur îndeplinirea planului valoric al editurii, dar nu și pe cititorii lui Proust, pentru că aceștia țin să nu fie «proust»-iți!

NELL COBAR

— Nu știu cei cu ei!! De la un timp, toată ziua se ceartă... la cuțite!

Cu prilejul deschiderii noului an școlar, «Urzica» a întreprins un raid fulger pe la diverse școli. A constatat astfel că, dacă în majoritatea cazurilor, operațiunea s-a desfășurat la nivel de nota 10, în unele locuri au existat și corigențe, restanțe sau chiar repetențe. Prezentăm mai jos lista corigențelor, cu indicația că nu trebuie să vină la noi cu părinții. O să mai venim noi la ei.

În anul 1966 a început extinderea școlii generale din comuna Ștefănești, județul Ilfov. În 1967, extinderea a continuat. În 1968 au început remediile la extinderea începută în 1966 și continuată în 1967. Remediile priveau grinzile de susținere a plafonului care fuseseră astfel așezate încât ar fi fost necesare alte măsuri pentru susținerea grinzilor de susținere a plafonului. Pardonseala, ca să nu rămână mai prejos decât plafonul, a fost executată cu un plus de 20 cm înălțime față de prevederile proiectului. Și acest exces de zel a fost remediat: s-a tăiat din uși.

La începerea anului școlar, remediile nu erau terminate.

Probabil constructorul o fi venit și aici cu o soluție: să se taie din an.

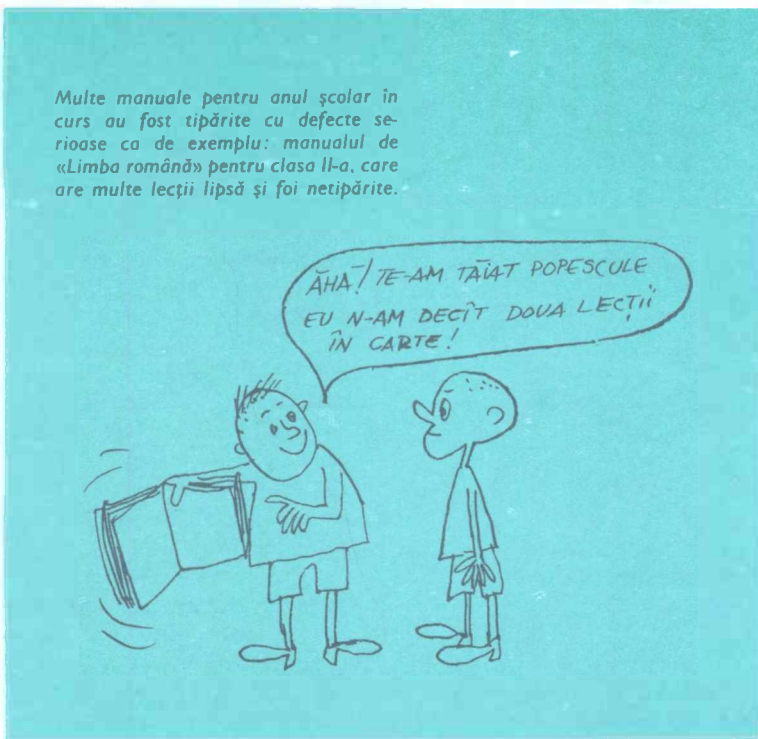
S-a luat măsura, în unele școli cu clase mixte ca elevii de 7 ani să învețe în aceeași clasă cu cei de 6 ani. S-a ajuns astfel la situații nostime, în sensul că nu cei «mari» de 7 ani îi învață pe cei de 6 ani... să învețe, ci cei de 6 ani îi conving pe cei de 7 ani să se joace! Situațiile sînt mai puțin nostime pentru învățători, mai ales că elevii de 6 ani au un simț de «răspundere» încă în dezvoltare și nu renunță la jocuri pentru alfabet, iar cei de 7 ani se reîntorc cu ușurință și cu bucurie la «anii copilăriei», în care singura lor preocupare era joaca!

Dacă nu se iau măsuri, o să ne trezim la sfîrșitul anului cu niște copii de 7 și 8 ani foarte bine pregătiți la Baba-oarba!

Rugăm elevii, părinții sau rudele elevilor, care urmează cursul seral la Liceul nr. 32 din București, a nu mai deranja pe tovarășa secretară Paulina Ionescu, atunci cînd domnia-sa ia masa, chiar dacă o ia în orele de program, ea nefiind vinovată de contradicția existentă între programul de muncă și programul

DE LA ȘCOALA ADUNĂTE

DESENE: IOSIF TEODORESCU

Multe manuale pentru anul școlar în curs au fost tipărite cu defecte serioase ca de exemplu: manualul de «Limba română» pentru clasa II-a, care are multe lecții lipsă și foi netipărite.

său de mese. De asemenea cei care se pling de atitudinea dumisale arogantă și disprețuitoare față de solicitanți sînt rugați să-și bage mințile în cap, că odată întoarce foaia și nu mai răspunde la nimeni nimic. Că acuma, răstit, nerăstit, dar oricum răspunde, nu?

Fiind vorba de un curs seral, ce sarcină poate avea o secretară decît... să-l întunece?

Elevii mai multor școli din județul Ilfov mulțumesc pe această cale înțelegătoarelor cadre didactice care le-au prelungit vacanța cu mai multe zile. Astfel, de pildă, la două săptămîni după deschiderea cursurilor, catedra de limba franceză de la liceul din Urziceni și catedra de fizică de la liceul din Bolintin, erau încă în vacanță, fapt care a permis

elevilor ca în orele respective să-și continue jocurile vacanței, întrerupte inoportun de începerea anului școlar.

S-a constatat că înțelegătorii membri ai corpului didactic lipseau de la cursuri nu din motive extrașcolare, ci se aflau, împreună cu alte peste 300 cadre didactice, la inspectoratele de învățămînt ale județului Ilfov și Municipiului București, unde acționau pentru transferarea lor în București.

S-ar putea obiecta că datoria le impunea ca în ziua deschiderii cursurilor, ei să fie prezenți la școli și nu la inspectorate. Dar și la această obiecție s-ar putea obiecta că datoria oricărui cadru didactic ce activează în județ este să lupte pentru a se transfera în București. Așa că ne-ar putea răspunde tovarășii respectivi: «Cadre didactice sîntem noi, noi învățăm pe alții, așa că nu ne învățați dv. pe noi!»

Gata! Am tăcut! Dar vorba e: pe copiii aceia, în săptămînile cu pricina, cine i-a învățat?

La școala generală 150 curățenia domină peste tot: întregul corp didactic dovedește dragoste și simț de răspundere în desfășurarea cu rezultate foarte bune a procesului de învățămînt.

MENS SANA IN CORPORE SANO

La școala generală nr. 7 din str. Ficusului 18 copiii și părinții lor umblă pe culoare la ora 8,10 deoarece la această oră directorul și secretarul încă nu sînt în școală.

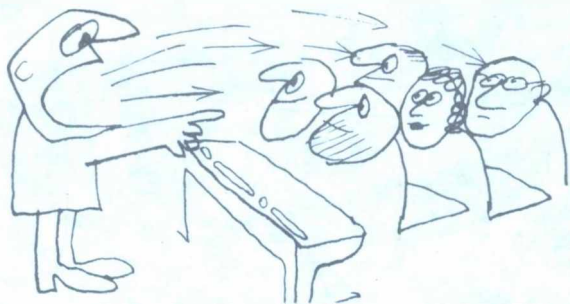

La școala din satul Crivina, comuna Bolintin, se întîlnește o situație care ar putea fi acceptată doar ca experiment, dacă noi n-am ști că e doar anormală din cauza unor condiții vitrege: învățătorul predă simultan la două clase: clasa întâi cu a treia și a doua cu a patra! Ce poate să iasă la sfîrșitul anului dintr-o asemenea combinație nu este greu de imaginat, în schimb este imposibil să-i înțelegem pe cei care au luat o astfel de hotărîre!

Recordul însă la aceste inovații ieșite din comun îl deține școala din satul Lucianca, comuna Butimanu, unde se predă simultan elevilor din clasele întâi, a doua, a treia și a patra!

Presupunem că asemenea situații se datoresc unor condiții momentan obiective. Dar dăm publicității aceste anomalii pentru că:

Unu: Credem că orice altă soluție

...ferabilă celei găsite cu ames-
... claselor!

Cei în drept să creeze de
... condițiile pentru elevii din
... respective deoarece pentru
... rea unor cursuri de talmeș-
... nu este neapărat necesar
... imiți copiii la școală!

... Să ne gândim și la învăță-
... spectivi, pe care îi dorim și
... l sănătoși!

... școala generală nr. 151 din Ca-
... o dată cu începerea cursurilor
... elevi și profesori, a început
... a pentru personalul de servi-
... ceasta nu pentru că n-ar fi
... de personalul respectiv toc-
... timpul cursurilor, nu pentru
... a planificat concediile direc-
... școlii, ci pentru că așa a de-
... upul I-I.C.R. nr. 8, care având
... ctuat unele lucrări la școală
... pul verii, a prelungit în așa
... aba încît personalul de servi-
... a mai putut lua concediu la
... l oportun.

... fi fost echitabil ca, în această

Diferite manuale pentru ciclul I au coperte
groase și grele încît uneori, pe lângă faptul
că nu încap în ghiozdan, elevilor le este
destul de greu să le poarte.

— Grea învățătura... Grea!

Liceul nr. 1 Nicolae Bălcescu este înzestrat cu cele
mai moderne laboratoare de electricitate și mecanică.

...adă, I.C.R. nr. 8 să împrumute
... personalul său de serviciu.
... u ca, pe viitor, să nu mai lu-
... conform devisei «După noi,
... ul!».

... nu ajută pe nimeni întreprin-
... l-astea de reparații care strică

... varășul Cosma Ion locuiește
... curești, pe calea Griviței nr.
... Are două fete: pe Luminița,
... în clasa a doua, și pe Florica,
... acum și ea în clasa întâi. Lumi-
... nvață la școala generală nr. 175,
... pe de casă. Pe Florica au în-
... o părinții tot acolo. Să meargă
... ală cu sora ei mai mare, să vină
... două acasă, să-i fie și ei școala
... pe.

... r școala de aproape (nr. 175)
... ost de acord. A trimis-o pe Flo-
... casă cu indicația să se ducă la
... l nr. 40 (departe). Nu acolo

fusese recenzată Florica, dar n-are
... a face: așa a hotărît școala generală
... nr. 175: cele două surori să meargă
... la două școli diferite, ca să aibă fa-
... milia două bătaii de cap, ca să nu
... meargă cea mică de mină cu cea
... mare, ca să, mă rog, de ce să facem
... simplu, cînd se poate complicat?

S-au dus părinții la școală, s-au
... dus la sector. Nu li s-a respins argu-
... mentația deoarece nici nu s-a stat
... de vorbă cu ei. Pînă la urmă s-a rez-
... olvat problema la Municipiu. Dar,
... între timp, au pierdut părinții zile-
... muncă și fetele zile-școală.

Ai impresia cînd vezi asemenea
... situații că a existat pe la noi o școală
... de încurcă lume, care a scos mulți
... absolvenți.

Absolvenți, absolvenți, dar parcă
... au ieșit toți cu media zece!

«URZICA»

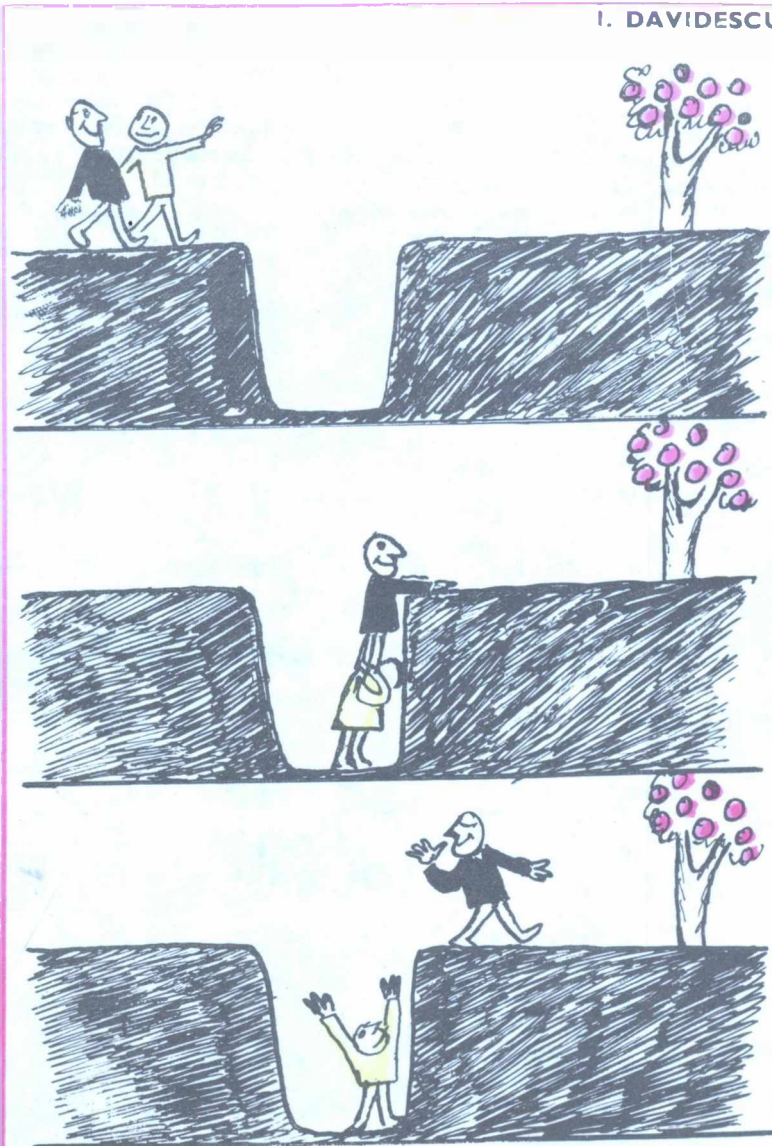
Bolovanul

FABULĂ

Trăia pe coasta unui munte
lîngă suratele-i mărunte
— ce-i drept, la locul potrivit —
un bolovan cam... necioplit.
Și se-ncăpățînase prostul
că: «Nu acesta mi-este rostul
să stau cu gloata! Nu e drept!
Alți bolovani să țină piept
șuvoaielor ce vin de sus!
Eu, pentru altceva sint pus!»
Și tot dădea mereu din coate
ca unul priceput la toate
— și nici o clipă nu-i sta gura —
puiă-ntro zi porni de-a dura
făcînd în drumu-i zarvă mare
și se opri într-o cărare,
pe-aicea, nimeni n-o să treacă.
Odihnă, soare, trai neneacă.
Și astfel drumul fu baraj,
Un trecător s-a împiedicat
De bolovanul nepoftit
Și s-a-ntrebat nedumerit:
— Ce-o fi cîtînd pe lizieră?
Un bolovan de... carieră?

ROMEO MORARI

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

Aventurile Submarinului TOX

Rezumatul capitolelor precedente.

Submarinul «Tox» în drum spre Insula căpătuielii din Marea Arhipelag al Ciubucurilor. Căpitanul Morco evită o torpilă în condica de reclamații. Se amănă un inspector inopinat. În drum spre Insulele Sperberg. Căpitanul îl face knockaut pe inspector cu trei pumni bine încărcați cu sute. Oaspeți distinși pe vapor. Alarmă. Atacul escadrei mandatarilor. Spre Capul ultimei speranțe.

Cind intră la omul lui, Capul ultimei speranțe, acesta era așezat la un birou luxos, iar fața abia i se deosebea în semiobscuritatea camerei. Prudent, căpitanul Morco venise înarmat și, pentru a preveni eventualele surprize neplăcute, cum intră în cameră trase o rafală de zece cutii de sardele Robert, un salam de iarnă, aruncă pe birou o grenadă de coniac Hennessy și una de Whisky Black and White, o cutie cu măslina grecești și un pachet cu doi mușchi de vacă. După ce această formidabilă încărcătură făcu explozie, Morco se liniști auzind glasul binevoitor al celui de la birou.

— Îmi place cum trași, Morco! Și de data aceasta ți-ai descărcat armele drept în țintă! Speram însă să mă rănești și cu vreo patru crapi mari! Am miine invitați!

— Miine aveți crapii! Vă dau cuvîntul meu de cinste!

Omul de la birou chicoti:

— Morco, de ce dai ceva ce știu sigur că n-ai?

— Maestre, acum n-am, dar precis vă fac rost miine de crapi!

— Nu la crapi mă refeream Morco, rise Capul ultimei speranțe. Spuneai că-mi dai cuvîntul tău de cinste! Ha, ha, ha! De unde mă, de unde? Ha, ha, ha! Ce, cinstea e crap să faci rost de ea miine? Ha, ha, ha!

Morco înțelese gluma și începu să ridă și el.

— Aha, ha, ha, grozavă! Sinteți tare! Pe cinstea... pardon, pe crapii mei! Ha, ha, ha!

După ce această atmosferă de bună dispoziție fu creată, Morco intră în subiect.

— Maestre, ce mă fac eu cu mandatarii?

Capul ultimei speranțe tăcu o clipă, apoi oftă:

— Da, este într-adevăr o problemă, dar s-ar putea să ne vină în ajutor chiar ei...

— Cine? făcu mirat Morco.

— Mandatarii! veni răspunsul.

Peste zece minute Morco părăsi biroul mai bine dispus și optimist. Se întoarse în grabă

pe submarin unde bucătarul șef, cu lacrimi în ochi respecta rețetarul, plîngînd în hohote făcea chiftelele, ardeii umpluți și sarmalele fără piine. Bufetierul se îmbolnăvise tot servind porții exacte de salam de iarnă, cașcaval, șuncă și alte preparate de bufet, barmanul era pe moarte de cînd lăsase să se risipească o cantitate uriașă de apă în loc s-o toarne în țuică, vin și în alte băuturi alcoolice. În sfîrșit, domnea pe submarin o atmosferă de înmormîntare, deși afluența neobișnuită de consumatori ar fi trebuit dimpotrivă să-i bucure pe membrii echipajului. Într-adevăr, consumatorii simțiseră că se schimbaseră ceva pe submarin și acum umpleau pînă la refuz sala de mese. Echipajul însă nu se putea bucura de acest lucru deoarece, procedînd legal, ei lucrau acum în pierdere și cu cit localul era mai plin cu atît ei pierdeau mai mult. Morco își dădu seama că oamenii sint demoralizați, dar nu spuse o vorbă și se duse la periscop. După o lună de zile de observare prin periscop a escadrei mandatarilor, el exclamă într-o bună dimineață:

— Toată lumea la posturi; criza a trecut! Ieșim la suprafață! Primim lupta!

Un tunet de urale izbucni din piepturile vitejilor membri ai echipajului. Ce observase Morco prin periscop? Escadra mandatarilor continua să tragă salve în stînga și în dreapta. Dar în afară de vasele «Bumbești», «Botoșani» și alte cîteva care foloseau același soi de proiectile cu care porniseră atacul, celelalte vase-mandatar începuseră să tragă salve de proastă deservire, rafale de porții reduse la gramaj, grenade cu «ora închiderii vă rog, nu mai servim», și, în sfîrșit, torpile cu prețuri de speculă și produse inferioare calitativ.

Morco sesizase această restaurare a situației, intuind că nu mai este nici un pericol, dădu ordinul de ieșire de la fund.

Și din nou pe bordul submarinului era sărbătoare. Miezul de piine începu să șerpuiască din nou vesel în carnea tocată, apa se porni din nou în valuri în sticlele de alcool și în oalele mari de ciorbă și supe, bucătarul, fericit, se răzbuna pe rețetarele care o lună de zile îl siliseră să le respecte înveninîndu-i ficatul, bufetierul, potrivit porțiile, numai că nu se suia și el pe decimal cînd cîntărea salam de iarnă, icre, șvaițer, ciuperci și alte produse scumpe, în sfîrșit era pe vas o veselie de nedescris. Și din nou avu loc consiliul de luptă al celor din conducerea submarinului pentru recuperarea pierderilor avute timp de o lună, perioada de început a atacului escadrei de

vase mandatar.

Dar tocmai cînd Morco și adjuncții săi căutau soluțiile cele mai nimerite pentru rezolvarea acestei probleme, o bubuitură surdă făcu să se cutremure vasul.

— Ce-i asta? strigară toți.

Un picolo de cart dădu buzna gîfîind în cabina de comandă.

— Ce-a fost bubuitura care s-a auzit? strigă căpitanul.

Tînărul abia putea să vorbească.

— O bombă de adîncime, domnule căpitan.

— Ce bombă? făcu acesta. De unde știi?

— Priviți, spuse tînărul, și-i întinse lui Morco un ziar, scrie aici! Ceva în legătură cu averile realizate în mod ilicit...

Căpitanul și toți cei prezenți îngălbeniră. Nimeni nu fu în stare să scoată o vorbă. O nouă bombă explodă mai aproape și făcu să se cutremure vasul și cei aflați în el, cînd căpitanul citi în ziar cu noduri în gît:

— De unde... a... avut... el... bani... pentru... trei... apartamente... dintr-o leafă de 1 300 lei lunar...

Căpitanul lăsă să-i cadă ziarul:

— Doamne, ce bombardament! O să ne nimerească. Și eu am un Fiat 1800 și am depus bani pentru două apartamente... Cum îi justific?

Ceilalți amuțiseră. Toți aveau pe conștiință Wartburguri, Renaulturi, Fiaturi, case, terenuri... Din atmosfera de sărbătoare se alese praful.

— Domnilor, rosti căpitanul grav, de ani de zile navigăm în acest Mare Arhipelag al Ciubucurilor și am condus vasul cu pricepere spre binele meu și al dumneavoastră! Acum însă situația este gravă! Am fost luați prin surprindere! Nu știu ce vom face. Lăsați-mă singur.

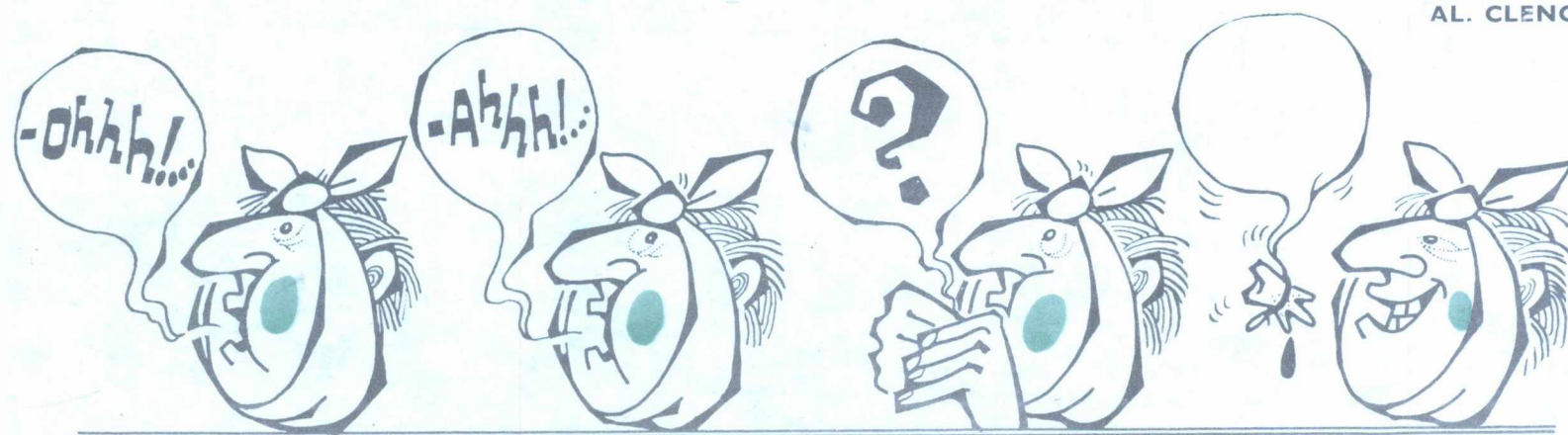
Toți ieșiră cu capetele plecate. Morco puse mina pe receptor.

— Cu Capul ultimei speranțe, spuse el în receptor cu glas gîtuit!

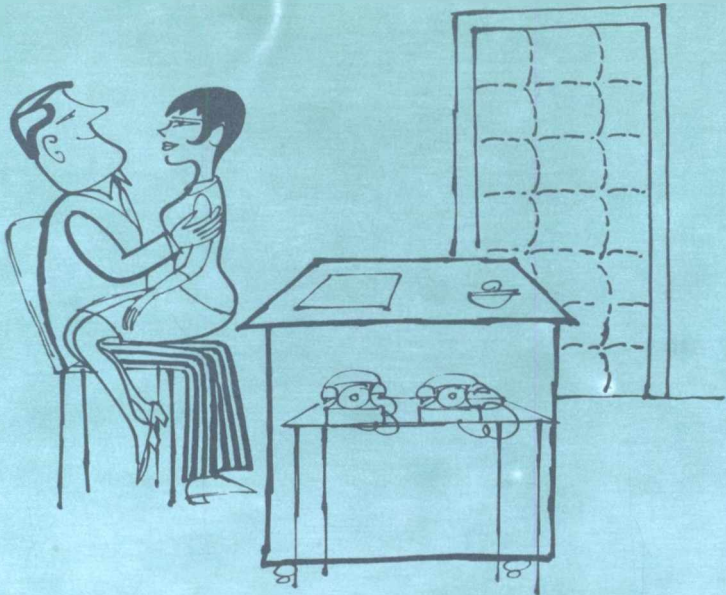
Dar o nouă bombă îl făcu să se clatine. La telefon i se spuse să nu-l mai cheme. Capul ultimei speranțe fusese prins. Avea trei automobile, două vile și o fermă. Plus o enormă sumă de bani.

Un clipocit se auzi în liniștea ce se lăsase în cabina căpitanului. De unde venea clipocitul? De la chiuveță? Nu! Morco plîngea în tăcere și lacrimile picau una cite una în paharul cu whisky din fața lui...

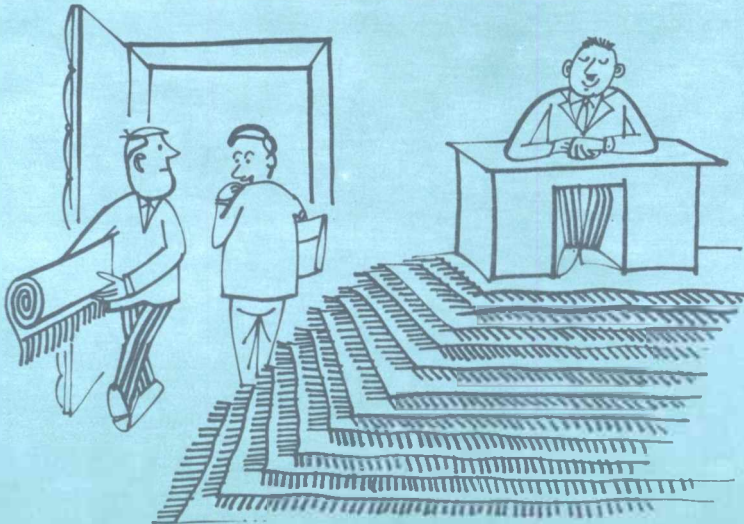
(SFÎRȘIT)

AL. CLENCIU

Cum privesc unii principiul ridicării femeilor la muncile de conducere.

— Directorul nostru urcă din ce în ce mai sus.

GLASURI COLORATE

Glasurele sînt ca florile:
De toate culorile!

Al meu,
Al tău,
Al lui,
Al orișicui,
Glasurele toate
Sînt colorate
Alb, bej, negru, argintiu,
Albastru sau portocaliu...

Hai, s-auzim
Și să privim:
Nu-i oare glasul de copil
O zare aurie de april?
Dar cum o fi
Un glas ce-n fiecare zi
Repetă: — Vîno mîine. E tîrziu!
Păi, cum poate să fie? Cenușiu!
Acuma stați
Și ascultați
Un glas cu unde-mbietoare
Ce spune: — Ești un strop de soare!
Intens, încins...

Cum, ce culoare?
Roșu-aprins!
Dar glasul ce se frînge-n prag
Servil, dulceag:
— Lăsați, nu-i greu,
Vă duc servieta eu,
Dați și pachetele aici
Că tot sînt mici...
...Și așa mereu și monoton
E, sigur, glasul roz-bombon!
Există-apoi și cite un glas catifelat
Ce te-a felicitat
Că ai trei cărți mult lăudate,
Firește-i și părerea lui...
E glasul unui «scump confrate»,
Dar e ca balta de verzi...
Și-n fumul ca un celofan
Pin' la tavan,
Auzi un glas care vorbește-n silă
Un glas dogit de fragedă copilă
Ce soarbe whisky într-un bar...
Ah, da, e alb-murdar...

ȘTEFAN TITA

GUSTĂRI LA PAHAR

TAPL Constanța a amenajat un bufet auto, care își face apariția la Șantierul centralei electrotermice în timpul pauzei pentru gustarea de dimineață. Oamenii dau buzna să-și potolească foamea, dar se întorc pe șapte cărări. Pasămite, localul pe patru roți este de alimentație cu gustări la pahar. Are țuică bătrînă, rom, bere, coniac cinci stele și alte asemenea preparate lichide.

Unii de pe șantier nu pot rezista tentației încît gustarea de dimineață se transformă în chefuleț. Mai dă unul un rînd, mai dă altul și, în schimb nu se dă atenție lucrului. Iar cînd se termină și pauza și băuturile, bufetul auto demarează lăsînd în urmă un miros de benzină și de alcool.

În tot cazul, avînd în vedere gradele băuturilor, nu se poate spune că TAPL Constanța nu lucrează «tare». Și ce e drept, e drept. Cei de pe bufetul auto nu se îmbată în timpul serviciului. Îmbată pe alții!

MAREA ROZÉ

Tuturor ne este cunoscută Marea Neagră. Iată însă că, recent, s-a format în județul Galați încă una: Marea Rozé. Este o mare artificială, adică realizată de om. Iar creatorul ei se numește Gh. Popica.

De profesie șofer, acesta transporta într-o zi, pe raza comunei Cosmești, cu autocamionul nr. 21-VS-5215, o mare cantitate de vin. Din cauza vitezei excesive un butoi a rupt oblonul lateral și a căzut pe șosea, iar tot conținutul, însumînd 2 500 litri, s-a transformat, la propriu, în vin vărsat. Imediat, autocamionul și-a pierdut echilibrul, probabil din cauza damfului puternic, motorul fiind obișnuit doar cu mirosul de carburanți. Dar, în vreme ce șoferul căuta să redreseze mașina, cel de-al doilea butoi, la fel de plin, aflat în remorcă, s-a dat singur jos după primul. Și așa a luat naștere Marea Rozé, pentru amenajarea căreia s-au cheltuit 26 000 lei, contravaloarea conținutului din cele două butoaie sparte.

După ce a consumat în acest fel tot rozé-ul, lui Gh. Popica i s-a strigat: «Plata!» Atunci el a înțeles că vinul este vărsat iar lui i s-a înfundat. Într-adevăr, cu rozé-ul ieșise albastru de tot.

De unde se vede că, în timp ce beția vinului îți ia mințile beția vitezei îți ia banii!

PASTRAMĂ LA „MIELUL ALB“

Cei care primesc la localuri bacșiș sînt ospătarii. La restaurantul «Mielul Alb» din Birlad însă obișnuia să primească bacșiș și responsabilul Gh. Pastramă. Omul nu-l lua de la clienți, ci de la ospătari. La el nu mergea cu «Vînee!» fără a i se aduce repede porția care consta în 1% din încasarea zilnică a fiecăruia. Ospătarii îi executau prompt comanda. Deh, cu șeful nu se glumea. Se împărțea.

Pentru remiza din încasări, Gheorghe Pastramă avea o cutie care ședea la bar. Acolo, ospătarii puneau banii, chipurile, pentru acoperirea pierderilor din inventar și din ambalaje. Asta însă era doar ambalajul și acoperirea responsabilului față de subalterni. În realitate, orice pierdere se rețineau oamenilor din primul salariu, conform dispoziției scrise a șefului. Iar din cei 1% colectați zilnic, Gheorghe Pastramă, a cumpărat doar 70 de bucăți «Moartea muștelor». Nu știm dacă de aceste hîrtii s-a lipit ceva, în schimb de hîrțile bancnote din cutie se lipa mereu responsabilul. Așa, el transformase «Mielul Alb» într-o vacă de muls.

Într-o bună zi însă, tot restaurantul s-a umplut de fum și de funingine. Ce se întimplase? Pastramă se arsesse rău. Acum, șanse de scăpare nu are nici măcar 1%.

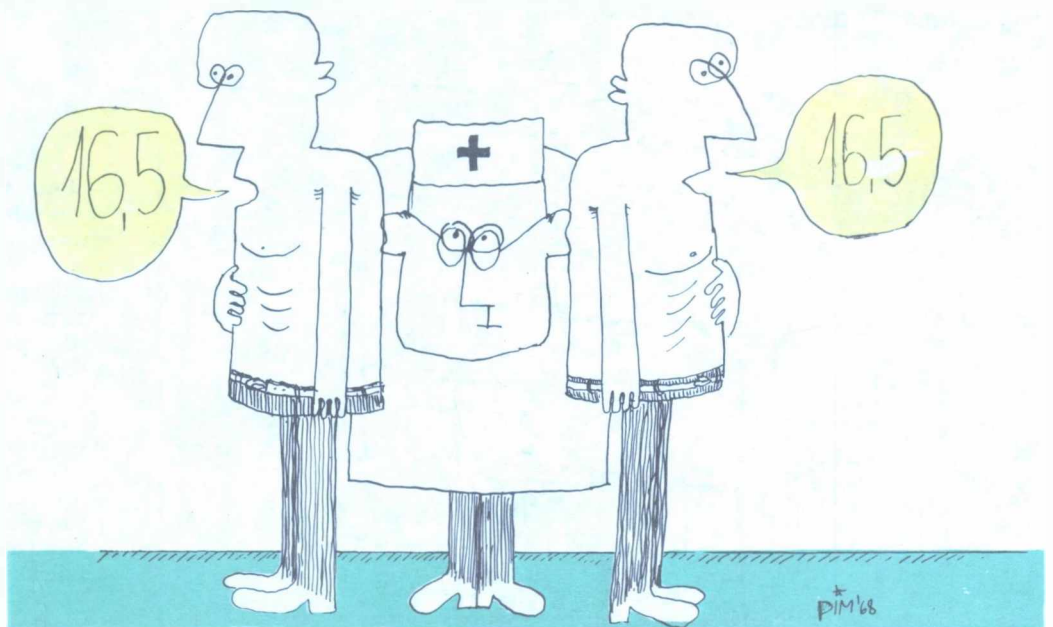

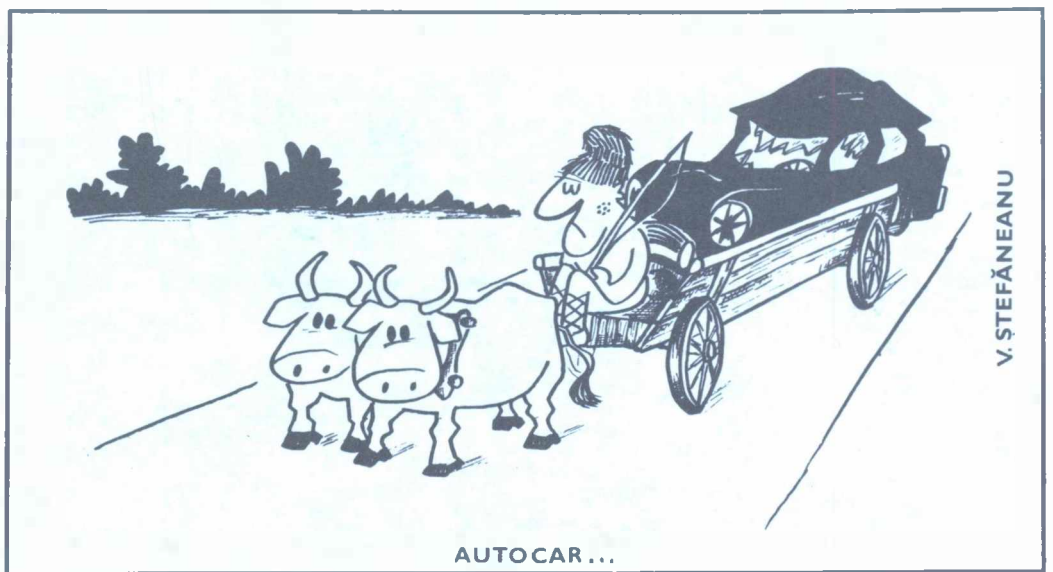
DIN GOANA PEGASULUI

- Mielul blind sugerează la două redacții.
- Scriitorul e o buruiănă ce nu se dezvoltă decât la lumina tiparului.
- În artă unii propășesc, alții se pripășesc.
- Cîrțița: Celui care sapă nu-i trebuie ochi să vadă. Destul să aibă mirosul fin.
- Inspirație: Muza doarme-n post, prietenii nu-ți mai furnizează idei, gîndurile ți-au dat pace, iar tu, profitînd de această liniște autentică, — scrii.
- — Tovarășe Ieremia, ești dumneata atît de bun să scrii articolul acela de «Fond»?
— Mda, și pînă cît să fie gata?...
- Rar poți intîlni o perso-nulitate ca el.
- Nu tovarășe, nu, un omnivor nu mîncîcă oameni. Nu mai insistăți.
- Ce folos să scrii cu ochii deschiși, dacă semnezi cu ei închiși?
- În literatură, cine-mparte cartea-și face.
- Dumnealui este un poet cu vedenii foarte largi.
- Am citit «erata» respectivă din scoarță-n scoarță. Cîtă simplitate! Cîtă vigoare!...
- Cînd poetul e la ananghie, strigă «un regat pentru un Pegas»...
- I-am dat Pegasul să mi-l rodeze și dus a fost.
- Poezia lui e ca globul pămîntesc. Dacă pătrunzi prea adînc în ea, ieși pe partea cealaltă.
- Leopardul e un poet rănit în drepturile de autor.

TUDOR VASILIU

„CONSULTAȚIE MEDICALĂ“

AUTOCAR...

V. ȘTEFĂNEANU

C. CÎOSU

FĂRĂ CUVINTE

SCRUM DIN BANI

Un model de încurajare și de sprijin în îndeplinirea planului de producție îl constituie comportarea fabricii de țigărețe Timișoara față de întreprinderea poligrafică din Cluj. Astfel, fabrica de țigărețe își tipărește blanchetele la Cluj, cheltuind anual cu transporturile și deplasările necesare suma de 350 000 lei. Pentru cei care o să se întrebe unde e sprijinul și încurajarea, o să arătăm că fabrica și-ar putea tipări blanchetele la Timișoara. Deci, iată dintr-o dată un gest prietenesc în valoare de 350 000 lei, gest care, e drept, lasă un gol inutil în vistieria fabricii de țigări, dar umple ochii de lacrimi (după bani).

Pentru cei care o să întrebe din nou, o să mai spunem că fabrica de țigărețe nu numai că și-ar putea tipări blanchetele la Timișoara, dar și le-ar putea tipări chiar în incinta proprie, avînd două mașini de tipărit pe care le folosește parțial și pentru care plătește în fiecare an amortizări în valoare de 15 600 lei.

Cine s-a enervat să fumeze repede o țigară! Dar nu din producția Timișoara, că se enervează mai rău!

M. TOTH

Scurt tratat de explicare a viselor

Editat de E.C.P.M. (Editura pentru combaterea pojarului și a misticismului). Lucrare revăzută și stilcitată de un colectiv elevat de auto-didacți, specialiști în visologie. Ediția a III-a (Edițiile I și II, aminate), cu o prefață scrisă de nimeni.

În urma uriașului succes, pe care l-ar fi putut avea la timpul său, și intrucit ne-a parvenit o nouă serie de dovezi științifico-fantastice care să ducă la elucidarea fenomenului numit «vis», reluăm rubrica noastră cu titlul de mai sus.)

Săpăturile arheologice efectuate de curind în insula Paștelui au scos la iveală prețioase vestigii care atestă că și cei dintii oameni de pe pământ visau. Astfel, într-o peșteră preistorică, în care locuiau, se pare, ca flotanți domnul și doamna Neanderthal, au fost găsite grămezi de frunze încă verzi, alături de grămezi de vreascuri. Acestea confirmă faptul că Omul din Neanderthal visa verzi și uscate, când soția lui era plecată la serviciu sau în concediu.

Se crede că turnul Babel a fost rezultatul viselor abracadabrante ale unor constructori și arhitecți din institutele cvaternare de proiectări, care în timpul celor opt ore visau, și în schimb lucrau le repezeală ore suplimentare după amiaza.

Visele au existat și la facerea lumii, apoi mai târziu, la facerea ciubucurilor, la facerea gestiunilor, la facerea și la desfacerea căsniciilor...

În general, speța gestionarilor mai sus amintită visează cu ochii deschiși, până îi închide...

Primii oameni de pe pământ, așa cum am mai spus, au avut și ei vise. Astfel Adam și Eva au visat un măr, proprietate personală. Cel de sus, care tocmai atunci avusese o noapte de insomnie, i-a surprins asupra mușcăturii, astfel că în tot restul vieții Adam a mușcat în sec.

Iată acum explicații ale unor vise contemporane:

VENIT ILICIT, dacă ai visat, nu e nevoie să te trezești, că te trezesc alții. În această categorie intră și visele motorizate: autoturisme sport, autoturisme combi, autoturisme decapotabile și responsabili decapotabili, cu (a)prindere automată.

MINI-JUPE dacă ai visat, bravo ție, că nu suferi de insomnie. Două mini-jupe dacă ai

de AL. VIANU

visat, înseamnă că ești fericit pe oricare parte dormi. Trei mini-jupe dacă ai visat, înseamnă că ai stoc supranormativ și poți să ferecești și pe alții.

MINI-JUPE dacă nu ai visat, înseamnă că autocritica îți faci.

AUDIENȚĂ dacă visezi, bate în ușă și intră până nu te trezești, că pe urmă n-o mai prinzii.

COLOCATAR dacă ai visat, carbaxin înseamnă.

PEȘTE OCEANIC dacă ai visat, înseamnă că n-ai visat. Vis e ăla cu peștele proaspăt.

LOZ ÎN PLIC dacă visezi, întrebă-i de unde au borcanele, că pe piață nu se găsesc. Dacă visezi că la loz în plic ai cîștigat o mașină de spălat rufe, vinde-o și cu banii luați te însori. În felul acesta o să ai și o mașină de spălat rufe, și mașină de cusut nasturi, și mașină de cîrpit ciorapi. Și în plus nu trebuie pusă nici la priză. O pui cînd și cînd la «Romarta».

MĂNUȘI căptușite dacă ai visat, visează te rog și la ce magazine se găsesc.

BARZĂ dacă ai visat, te privește personal.

SVAITER dacă visezi, goluri în gestiune înseamnă. Așa că e mai bine să visezi telemea. Deși unul a visat telemea și tot a dat de dracul. C-o visase de vacă și-o vînduse ca de oaie. Acum e burduf.

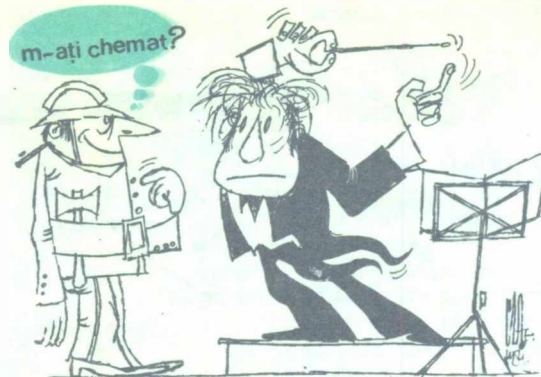
TÎNĂRĂ NOSTIMĂ dacă visezi, pensie alimentară înseamnă. Dacă e prea nostimă și prea zburdalnică, înseamnă că plătești pensie alimentară și pentru aproapele tău.

Există și o a doua variantă: să te căsătorești. Atunci vei avea vise mai economicoase. Sau eventual somn fără vise...

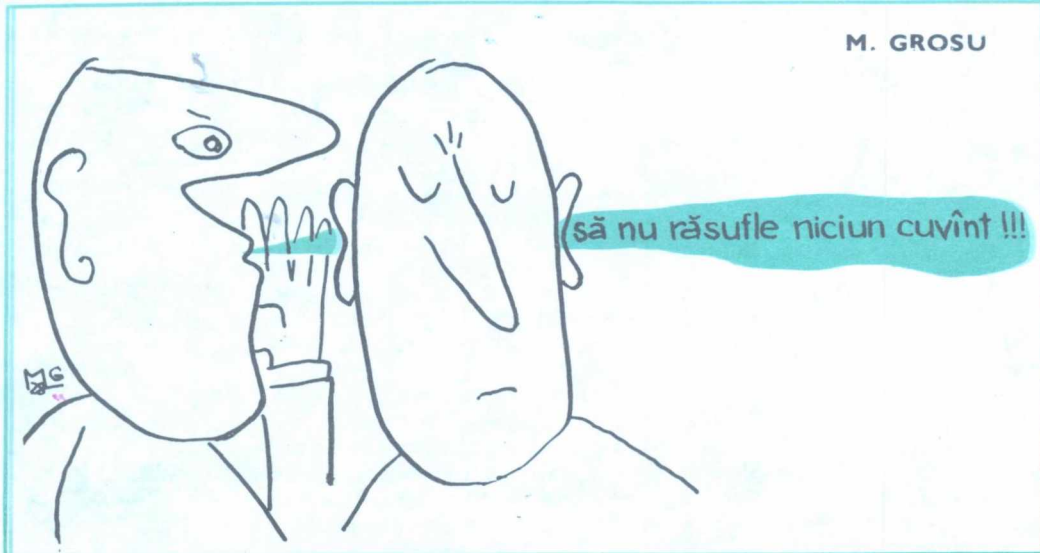
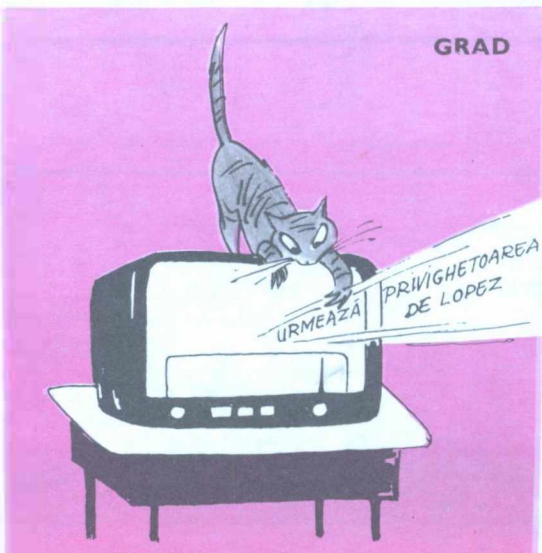
DURERE de măsea dacă visezi, înseamnă că vei trăi o sută de ani. Ca să mai apuci să ți-o plombeze. Dacă trăiești numai 50 de ani, apuci numai radiografia. Dacă e vorba de două măsele se recomandă în prealabil injecții cu Gerovital...

1) Redacția nu răspunde de visele uitate la garderobă.

N. CLAUDIU

FĂRĂ CUVINTE

EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

În cele ce urmează este vorba de un fenomen care nu-i al naturii, ci al O.C.L.-ului «Tutunul» București. Fenomenul datează din epoca contemporană, când O.C.L.-ul a decretat ca, în centrul Bucureștiului să funcționeze tutungerii cu profil universal.

Vreți creioane, gume, pixuri, caiete, articole de marochinărie sau de artizanat, articole de toaletă, obiecte pentru piață, colecții filatelice, butoni, cercei, bricege, lame, plase, moartea muștelor tutungeriile vă așteaptă cu... de toate pentru toți.

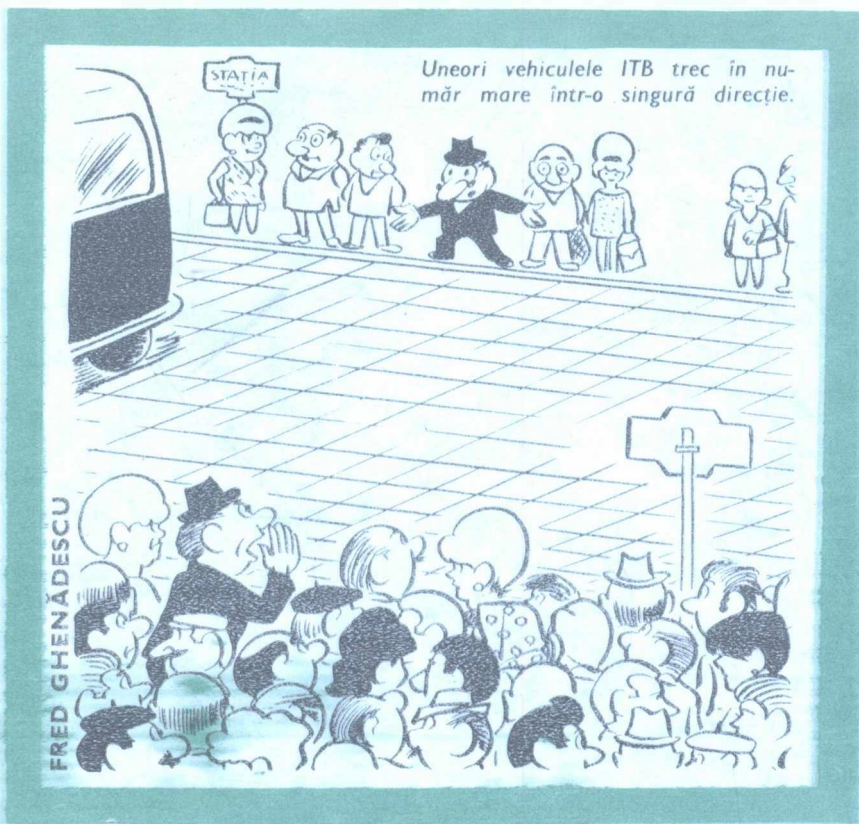
În ce mă privește, eu folosesc tutungeriile ca un mijloc pentru autoeducarea răbdării. Vreau un chibrit, fac exerciții de răbdare până ce tovarășii din fața mea cumpără unul din sutele de articole mai sus citate. Doresc țigări, am răbdare (cu carul) ca salariatul O.C.L. să vândă roaculoare și etichete. Mă interesează un ziar sau o revistă, fac pe folcloristul și parafrazez în gând proverbul... «Răbdare fără tutun».

Din punct de vedere comercial, sînt totuși indignat că la debite nu se vinde și spumă de drojdie. Dar, poate că, în urma unor intervenții, voi avea prilejul să constat că la tutungerii se vor introduce spre vânzare și alte sortimente, ca, de pildă, trotinete, bibelouri și cărucioare pentru copii.

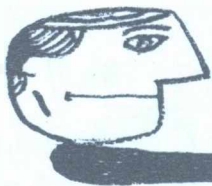
Poate însă le vine o idee să se vîndă țigări la cinematografe unde rulează filmul «Vin cicliștii».

Știu sigur că acolo vor fi clienți numai pentru țigări!

I. VASILE

— De un ceas așteptăm un 37!
— Veniți aici că trec unul după altul.

URZICO
DE DEPARTE TI SCRIU

URZICO,

Recent poșta din București a fost pusă în mare încurcătură. Din Miercurea Ciuc sosise un plic expediat de sucursala județeană B.N.R.-Harghita, pe care scria citeț, dar enigmatic: «Către Direcția administrativă, București». Cum nici un poștaș nu știa în ce direcție s-o pornească ca să dea de sediul acestei Direcții, plicul s-a plimbat prin diverse clădiri oficiale pînă ce într-o bună zi, într-una din instituțiile pe mîna căreia acesta a poposit, s-a procedat la deschiderea lui și la citirea conținutului. Abia atunci lucrurile s-au lămurit și plicul a fost îndrumat la Banca Națională, a cărei Direcție administrativă era adevăratul destinatar.

Povestea, e drept, nu s-a soldat decît cu o mare cantitate de timp pierdut, factorii poștali trebuind să alerge în cele patru colțuri ale orașului pentru a găsi Direcția administrativă (??) indicată de expeditor.

Dar întreb și eu, cum e posibil ca un plic, conținînd o serie de acte ale băncii din Miercurea Ciuc, să apuce să fie expediat cu o adresă astfel compusă, încît Mafalda s-o

fi citit și tot intra în derută?...
Poate că și mai original ar fi fost ca plicul să fie trimis în Capitală cu indicația... în București pe dreapta!

Dumitrescu V., Miercurea Ciuc

URZICO DRAGĂ,

Cînd la Combinatul industriei de morărit și panificație din Iași a sosit noua mașină de modelat covrigi (era prin martie '68), nimeni nu bănuia că în locul unde a fost descărcată, acolo va rămîne! Într-adevăr, nici pînă la ora actuală nu a fost măcar scoasă din ambalaj, aceasta deoarece abia după ce mașina în cauză a intrat pe poarta combinatului cei de aici și-au dat seama că pe de o parte capacitatea ei de lucru lasă mult în urmă forțele secției de coacere a covrigilor, iar pe de altă parte nu există spațiul potrivit pentru instalare.

În concluzie utilajul în discuție a fost abandonat fără măcar vagi urme de regrete! De fapt asta e soarta tuturor mecanismelor, ori de cite ori se fac cu ele dotări care nu se potrivesc cu gabaritul și posibilitățile beneficiarului.

Deci e clar: Întreprinderea de morărit din Iași știe să macine și fonduri. Uite așa se ajunge la covrigi!...

G. Ștefan, Iași

DRAGĂ URZICO,

La C.A.P.-ul din Erghevița (județul Mehedinți) a fost nu de mult aplicat unor viței, cițiva la număr, un tratament pus la punct de către brigadiera zootehnistă Nedelcu Maria. Este vorba despre faptul că, trebuind să ungă respectivii viței cu un medicament lichid, dumneai nu l-a diluat cît era prevăzut, drept care acesta a dezinfecat în asemenea măsură vițeei, încît, imediat după ce au murit microbii care se aciuiseră pe cele citeva patrupeze, au murit și ele...

Și s-a iscat un scandal de a aflat de cele petrecute toată Erghevița. Numai zootehnista Nedelcu stătea calmă! Cică, ce atîta vilvă, că se mai întimplă d-astea!...

Nu... zoo?

Sandu T., com. Erghevița, jud. Mehedinți

URZICUȚO,

Ca să meargă o serie de treburi bine și repede, la uzina «Grivița Roșie» din Capitală funcționează un serviciu de transporturi auto care se ocupă de tot ce-i de dus și de adus în uzină. La un moment dat, datorită unor cerințe mai urgente, uzina a apelat la mijloacele de transport ale Direcției de transporturi auto Buc., care, prompt, a pus la dispoziția clientului respectiv citeva autocamioane. Numai că, serviciul de transporturi al Uzinei, în loc să confirme ca bune de plată doar cursele

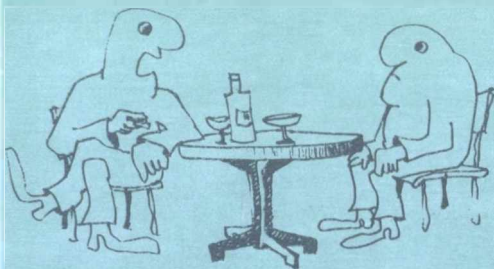

efectuate de D.T.A., a confirmat și un mare număr de curse care nu au avut loc, motiv pentru care «Grivița Roșie» a plătit, D.T.A.-ului, în vînt, 95 000 de lei!

Faptul petrecut are, credem, o singură explicație: la serviciul de transporturi auto al uzinei e defectă... bara de direcție!

Mai mulți salariați de la Uzina «Grivița Roșie», Loco

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

— De 37 de ani încheiați, mă tot bate gândul să mă fac autodidact...

LECȚIA DE GEOGRAFIE

La ora de geografie, profesorul de specialitate vorbindu-le despre formele de relief ale scoarței pământului le-a explicat elevilor ce este un deal, un munte și așa mai departe.

La sfârșitul orei, care li s-a părut deosebit de atractivă, elevii au fost invitați să dea unele exemple.

Mitică, elev silitor, odrasla unui salariat de la Combinatul de îngrășăminte chimice din Turnu Măgurele, a ridicat de îndată mina cerind cu insistență să dea și el câteva exemple. Să le ascultăm.

— Muntele este o formă de relief mai întinsă decât un deal. Ce mai la deal la vale; în curtea Combinatului unde lucrează tata este un munte de ... harababură.

Stupefiat, profesorul își întrerupse elevul întrebându-l:

— Ce exemplu este acesta, Mitică?...

— Un exemplu de nepăsare, tovarășe profesor!...

— Explică-te!

— Păi să vedeți, tata mi-a spus că în curtea Combinatului pot să învăț ce-i aia relief. Că acolo sînt *movile* de electromotoare, *dealuri* de ciment și *munți* de dolomită. Astfel că toată harababura asta seamănă cu o... *vale* a plingerii.

— Ei Mitică, asta nu ține de geografie.

— Desigur, tovarășe profesor. Asta ține de procuratură, pentru că după cum mi-a spus tata, toată «geografia» din curtea Combinatului, care seamănă cu un ghiveci, a costat bani grei. Bani care s-au dus pe *apa* Simbetei care deși e apă nu ține de geografie. Așa că, după cum v-am spus, o sancțiune prea mică ar fi un fel de... *apă* de ploaie. De aceea se prea poate, vorbind tot în termeni geografici, ca cineva să intre la... *apă* pentru această neglijență.

De unde se vede că s-a cam inversat vorba din popor și acum se spune: «Vai de părinții care n-auscultă de copii».

I. TOTH

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Sectia scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție

14.28.15.

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei»
44601

POSTA

GETA PLANTON — Vaslui

Am primit desenul cu indicația de a-l privi la geam. L-am privit după cum m-ați sfătuit, dar n-am văzut nimic deosebit. Stînd însă foarte aproape de fereastră, a scăpat de... coș.

IOHANES SCARACANTOPOL — Orăștie

Dintre proverbele reconsiderate, doar unul a scăpat de... critică:

● *Cînd doi se ceartă al treilea e martor.*

AL. STREAVU — Loco

Nu aveți spirit: nici de observație, nici de altceva.

C. PRETCU — Craiova

Mă aflu într-o mare dilemă: îmi scrieți că de răspunsul meu depinde soarta dv. Cum nu vreau să vă am pe conștiință, prefer să nu vă dau un răspuns precis: materialele nu sînt nici bune, nici rele.

CONSTANTIN BARĂU — Loco

Aproape nici una dintre epigramele pe tema fotbalului nu este rimată corect. Să nu vă mire deci, prezenta lovitură de pedeapsă.

VASILE ONEA — Ploiești

În scrisoare ne faceți această mărturisire: «Fiind în criză de bani, un coleg mi-a sugerat că pot obține bani trimițînd caricaturi la «Urzica». Din păcate caricaturile dv. nu fac parte dintre cele care se plătesc, așa că e bine să vă gândiți la altă sursă de inspirație și remunerație.

ȘTEFAN CORNESCU — Rîmnicu Vilcea

Scrieți mai mult, dar expediați mai puțin.

CARMEN FOCȘA — Loco, RADU ENĂȘESCU — Botoșani, MITU BĂRBULESCU — com. Gimbașani, jud. Ialomița, MIHAELA VANTIE — Loco, ALEXANDRU HEGHEȘ — Cluj (elevi)

Pentru niște tineri începători e destul de lăudabil. E riscant să atribuim stîngăciile lipsei de talent. Probabil că e vorba doar de lipsă de experiență, de exerciții, de cultură. Așadar, învățați meșteșugurile artei ca niște elevi, dar fiți exigenți cu propriile lucrări ca niște profesori.

GHEORGHE CONSTANTINESCU — Loco

Lăsați-vă de... bancuri. Umorul se poate scrie și la modul serios.

EUGEN VASILESCU — Loco

Versurile din poezia «Moda» sînt foarte

REDACȚIEI

anemice. Iată ce spuneți despre un grup de oameni care stau de vorbă cu un copil pierdut:

*Și-ntrre cei care-l întrebă
De adresă, de părinți
Sare-un domn și se răstește
(Unu c-o țigară-n dinți).*

E cam greu de imaginat cum se poate răsti un om care are o țigară-n dinți. Poate-o fi ventriloc? Cele trei cugetări pe care ni le-ați trimis nu vă aparțin. Le-au cugetat alții înaintea dv.

NELU MUTULESCU — com. Giurgița, jud. Dolj.

«Asemănare» nu seamănă încă a literatură. Încă puțin efort și poate săriți peste coș.

VASILE LINGURARU — Loco

Nu cred că poezia «Mărturisirea Ciupitorului» poate fi refăcută și nici scrisă din nou. Așa că, faceți și dv. cum e mai bine...

COSTI — com. Răcășdia, jud. Caraș-Severin

Puteți fi liniștit. Sînt convinsă că nu ați copiat caricaturile. Sînt atît de slabe încît au o foarte puternică notă personală.

REMUS FURDIAN — com. Firdea, jud. Timiș

Vi s-a răspuns cu cîteva numere în urmă sub răspunsul pe care îl dăm și materialelor de-acum: *Deocamdată, nu!*

MANOLE GEORGICĂ — com. Urechești, satul Popești, jud. Vrancea, H. LEIBOVICI — Loco.

Desenele sînt foarte neglijente. Primul (Manole Georgică) e desenat cu stiloul pe o pagină din caietul de matematică. Al doilea (H. Leibovici) e schițat în creion pe spatele unei fotografii rupte dintr-o revistă. Trebuie să știți că în materie de caricatură, tehnica e tot atît de necesară ca și talentul. De altfel, un om care îndrăgește desenul, nu cred că și-ar alege drept materie primă orice fel de hîrtie.

DEOCAMDATĂ, NU!

Ion Popescu — Iași, Iosif Bădescu — com. Dalboșeț — jud. Caraș-Severin, Petre Păcuraru — Timișoara, Dimitrie Cartofan — Loco, Vasile Marchiș — Dej, Mike Butaru — Eforie-Sud, Gheorghe Ceacăr — com. Produlești, jud. Dimbovița, Ion Ciora — satul Sinpetru, jud. Hunedoara, Ion Miciu — com. Moțăeni, jud. Dimbovița, Lucia Schimbinschy — Iași, Ion Todiraș — Iași, Const. Duțulescu — com. Țițești, jud. Argeș, C. Mănescu — com. Glogova, jud. Gorj.

M. CAPĂȚĂ

Puterea obișnuinței...

